

Arrest

nr. 225 786 van 5 september 2019
in de zaak RvV x / IV

Inzake: 1. x
 2. x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x en x, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 11 februari 2016, verklaren er zich op 12 februari 2016 vluchteling.

1.2. Op 30 november 2018 werden door de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van M.K. (hierna: verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U, M.K., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, hazara van etnische origine te zijn en sjiitische moslim van religieuze overtuiging. U verklaart geboren te zijn in het dorp Karezak van het district Khwaja Umari van de provincie Ghazni. Als jong kind emigreerde u met uw ouders naar Iran. U woonde er twee jaar, tot het jaar 2000, waarna u met uw gezin terug naar uw geboortedorp in Afghanistan verhuisde. In de nacht na uw aankomst daar werden uw ouders vermoord door de taliban. Volgens u ging het om een afrekening omdat uw vader vroeger actief was in de politiek (hij was lid van de Wahdat partij). U en uw broer werden teruggestuurd naar Iran, waar u bij uw oom ging wonen. U woonde zo'n zeven, acht jaar in Iran tot u op een gegeven moment terug naar Afghanistan werd gedeporteerd, waarna u terugkeerde naar uw regio van herkomst. De taliban pakten u op en namen u mee, ze zeiden dat ze u zouden vermoorden net als uw ouders als u zich niet bij hen zou aansluiten. U kon ontsnappen. U keerde terug naar Iran, woonde er nog een jaar en vertrok dan naar Noorwegen. U diende daar eind 2009 een asielaanvraag in. De reden voor uw asielaanvraag waren de problemen die u had met de taliban. Uw asielaanvraag werd afgewezen. Na uw vertrek naar Noorwegen had u geen contact meer met uw oom of met uw broer.

In 2014 werd u gerepatrieerd naar Kabul. U heeft zeven maanden in een hotel gewoond. Op een bepaald moment kwam u iemand tegen die u een kamer in zijn huis wou verhuren. U heeft in dit huis wat langer dan vier maanden gewoond. In dit huis woonde een koppel met drie dochters en een zoon. Een van die dochters was Z.. Op een namiddag, dit was op 9 sumbula 1394 (31 augustus 2015), waren u en Z. alleen thuis. Ze kwam naar uw kamer waar u net een pornofilm aan het bekijken was. Jullie keken samen naar deze film waardoor u gevoelens voor haar kreeg. U vroeg haar of ze seks met u wou. Ze wilde dit echter niet omdat ze nog maagd was en verloofd met haar oom langs vaderszijde. U bleef aandringen waarna ze uiteindelijk instemde. Nadat jullie seksuele betrekkingen hadden werd Z. bang dat mensen het zouden te weten komen. U vertrok en ging in een hotel logeren. De volgende dag belde u haar en stelde u haar voor om samen weg te lopen. Om 22.00u 's avonds bent u haar gaan halen bij haar huis, jullie namen de bus naar Nimroz waar jullie een smokkelaar vonden. Jullie vertrek uit Afghanistan vond plaats op 10 sumbula 1394 (1 september 2015). Jullie gingen naar Iran, waar jullie bij een vriend van u verbleven. In Teheran huwden jullie op 24 sumbula 1394 (15 september 2015) in een religieus kantoor. In Iran had Z. contact met haar moeder. Haar moeder wist Z. te vertellen dat haar verloofde haar aan het zoeken was en een visum voor Iran had geregeld.

Na drie maanden in Iran te hebben verbleven besloten jullie het land te verlaten. Jullie waren twee maanden onderweg voor jullie op 11 februari 2016 in België toekwamen. De dag nadien diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U stelt niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u vreest dat de verloofde van uw vrouw, zijn vader en de vader van uw vrouw u zouden aangeven en zelfs vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw huwelijksboekje neer dat u ontving in Iran.

Uw vrouw heeft nog steeds telefonisch contact met haar moeder.

Uw 13 mei 2016 werd u uitgenodigd op het CGVS om uw asielmotieven uit de doeken te doen.

Op 14 juni 2016 werd jullie zoon R.D.M. geboren.

Op 18 juni 2018 ontving het CGVS uw asielaanvraag van de Noorse asielautoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel

48/4 § 2, a, b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Veel elementen in uw verklaringen zijn binnen de context van de Afghaanse samenleving weinig logisch of plausibel waardoor ze niet overtuigen.

Zo verklaart u dat u meer dan vier maanden in een huis heeft gewoond bij het gezin van Z., die op dat ogenblik verloofd was met een andere man. Toch twijfelt u als de familienaam van haar vader en de naam van haar moeder worden gevraagd (CGVS K., 11 en 12) en weet u niet waar de broer en de zussen van Z. naar school gingen (CGVS K., 12). Z. op haar beurt kan de omstandigheden niet duiden waarin u haar vader heeft ontmoet (CGVS Z., 7) en niet met zekerheid kan antwoorden op de vraag of u en haar toenmalige verloofde elkaar ooit ontmoet hebben (CGVS Z., 8). Nochtans verklaart u zelf dat u hem twee maal zag, wanneer hij bij het gezin van Z. op bezoek kwam (CGVS K., 14). Het is eigenaardig dat Z. hier niet van op de hoogte is. Bovendien mag aangenomen worden dat, als jullie uit vrees voor deze man het land ontvluchtten, in gesprekken over hem duidelijk wordt of u hem al dan niet ooit heeft ontmoet. Als u werkelijk vier maanden bij het gezin van Z. heeft ingewoond dan is het weinig logisch dat u en Z. over deze elementen geen duidelijkheid kunnen scheppen.

Verder stelt u dat u op een dag alleen met Z. op uw kamer was. U zegt dat Z. af en toe bij u op de kamer kwam om wat dingen te leren op uw computer. In Afghaanse context is het vreemd dat een alleenstaande man en een ongehuwd meisje samen alleen worden gelaten, en zeker in een ruimte als uw eigen kamer. Volgens uw verklaringen mocht dit ook niet en kwam ze nooit alleen, maar was ze altijd in het gezelschap van haar moeder en haar zus (CGVS K., 15). Uw echtgenote daarentegen stelt dat ze soms wel alleen op uw kamer was en dat dit mocht van haar moeder als haar vader niet thuis was (CGVS Z., 7). Dat jullie hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen ondermijnt de geloofwaardigheid van de context die u scheidt.

Verder stelt u dat jullie samen porno keken. Hierbij is het van belang te weten dat jullie relaas zich afspeelde in de conservatieve Afghaanse samenleving en dat het gezin waarin Z. groot gebracht werd vasthield aan verschillende traditionele gebruiken, wat onder andere blijkt uit het feit dat Z. sinds haar kindertijd verloofd was met een familielid, ze naar een school ging voor uitsluitend meisjes en haar familie haar met onderwijs liet stoppen omdat dit moest van haar verloofde (CGVS Z., 4-5). Ook geeft u aan dat jonge meisjes in Afghanistan niet met vreemde mannen mogen praten en ook niet naar een film mogen kijken. Tenslotte stelt u dat pornofilms verboden zijn in Afghanistan (CGVS K., 16-17). In deze context is het weinig geloofwaardig dat u verklaart dat Z. op een moment dat er niemand anders thuis was zomaar uw kamer binnen kwam, zag dat u een pornofilm aan het kijken was, u zei dat u die niet moest afzetten, naast u kwam zitten en zei dat jullie samen naar de film gingen kijken. Net zomin is het geloofwaardig dat u in de beschreven context deze reactie van Z. als normaal beschouwde (CGVS K., 16-17). Daarenboven geeft Z. een andere versie van de feiten: zij zegt dat ze op de deur klopte, niet kon zien welke film u aan het kijken was en dat u haar uitnodigde om met u mee te kijken (CGVS Z., 9). Ook haar verklaring op de vraag wat zij er van vond dat u naar porno aan het kijken was doet de wenkbrauwen fronsen. Ze antwoordt immers eerst dat ze geen idee meer heeft van wat ze toen dacht en als de vraag herhaald wordt zegt ze dat ze dacht dat alle mannen naar zulke films keken (CGVS Z., 9-10). Het feit dat haar gedachten of reactie haar niet echt is bijgebleven en dat ze het blijkbaar niet als vreemd, eigenaardig of misschien zelfs schokkend ervaarde dat u porno keek en haar vroeg of ze mee wou kijken is voor een jong meisje dat opgroeide in de samenleving en het gezin zoals hierboven beschreven niet aannemelijk te noemen.

Vervolgens stelde u dat u door samen porno te kijken gevoelens voor haar kreeg en dat dit leidde tot seksuele betrekkingen. Opnieuw moet de Afghaanse context in rekening worden gebracht. Zo stelt u zelf dat het in Afghanistan het gebruik is dat mannen die zomaar met meisjes slapen aangeklaagd worden en zelfs het risico lopen om te worden vermoord. U stelt expliciet dat u hiervan op de hoogte was voor jullie over gingen tot de daad. Vrouwen die seks hebben buiten het huwelijk lopen eveneens het risico om gedood te worden door hun vader, en in het geval van Z., ook door haar verloofde (CGVS K., 13- 14). Ook Z. was zich bewust van het feit dat ze vermoord kon worden als ze seks zou hebben met u (CGVS Z., 10). In deze context is uw uitspraak dat "als u bepaalde gevoelens hebt, je dan niet meer nadenkt" (CGVS, 17) erg lichtzinnig te noemen. Zeker gezien Z. u er op dat moment nog eens op wees dat ze verloofd was, dat ze maagd was en dat ze aan haar verloofde een uitleg ging moeten geven voor het feit dat ze geen maagd meer zou zijn. Bovendien had u, zoals u zelf aangeeft, reeds een dossier bij de politie en zou u ook op dit vlak problemen kunnen krijgen. Daarnaast bracht u ook uw onderdak in het gevaar. Z. antwoordt op de uiterst relevante vraag waarom ze instemde met seks als dit haar leven in gevaar zou brengen herhaaldelijk dat ze niet weet waarom ze instemde (CGVS Z., 10). Nochtans heeft u haar niet gerustgesteld of op een andere manier overtuigd, u reageerde immers helemaal niet op haar bezorgdheden (CGVS K., 17). Jullie verklaringen zijn zodanig vlak en binnen de geschetste context onaannemelijk dat ze het CGVS niet overtuigen.

Al deze elementen maken dat het CGVS uw concrete vluchtaanleiding niet aannemelijk acht. Jullie verklaringen over jullie vertrek en over wat er nadien gebeurde versterken deze bevindingen. Jullie verklaarden dat jullie genoodzaakt waren om de dag nadat jullie seks hadden uit Afghanistan te vertrekken (CGVS Z., 8). Als reden voor dit halsoverkop vertrek gaven jullie aan dat jullie schrik hadden dat ging ontdekt worden dat jullie seks hadden gehad. Zo stelt u dat u schrik had dat haar vader het zo doorhebben. Als u gevraagd wordt hoe haar vader dit kon ontdekken zegt u dat hij het misschien zou doorhebben als hij naar haar keek, want de kleur in haar gezicht zou misschien anders zijn (CGVS K., 18). In de eerste plaats is er weinig reden om aan te nemen dat Z.'s huidskleur er anders zou uitzien dan te voren, en dan nog is het een zeer vreemde redenering om er dan van uit te gaan dat haar vader uit de veranderde tint in haar gelaat zou afleiden dat zijn dochter seksuele betrekkingen heeft gehad met zijn huurder. Dit is een zeer onaannemelijke uitleg om aan te tonen waarom u daags na het voorval Afghanistan diende te verlaten. Als uw vrouw wordt gevraagd hoe ze dacht dat iemand het ging te weten komen zegt ze dat het bekend zou worden als ze zou gaan trouwen (CGVS Z., 11). Nochtans antwoordde ze bij het begin van het gehoor bij het CGVS op de vraag wanneer het huwelijk gepland was dat dit nog niet bekend was (CGVS Z., 4). Later kwam ze hier deels op terug en zei ze dat de datum nog niet bekend was maar dat ze hadden gezegd dat het huwelijk na de offerfeesten zou plaatsvinden (CGVS Z., 11). U antwoordde op de vraag wanneer het huwelijk zou plaatsvinden dat alles bijna klaar was en dat het eind van het jaar dat jullie vertrokken zou plaats hebben (CGVS K., 14). Het offerfeest vond in 2015 echter plaats de laatste dagen van september (de maand mizan in de Afghaanse kalender), zodat het huwelijk ten vroegste begin oktober zou plaatsvinden en het voorval vond plaats midden augustus. Er was met andere woorden geen acute nood om stante pede zonder enige voorbereiding het land te verlaten. Jullie kunnen het CGVS dan ook geen logische uitleg geven op de vraag waarom jullie daags na het incident Afghanistan moesten verlaten.

Verder is het weinig aannemelijk dat uw vrouw regelmatig contact heeft met haar moeder, maar dat u niet weet wat er verteld wordt. U stelt dat de verloofde van Z. samen met zijn vader naar de ouders van Z. gingen en daar ruzie maakten, en vervolgens jullie verdwijning gingen rapporteren bij de politie (CGVS K., 21). Of haar ouders nog verder problemen hebben gehad verklaart u niet te weten (CGVS K., 21). Dit is eigenaardig omdat Z. op haar beurt stelt dat haar oom elke dag naar haar ouders gaat om ruzie te maken (CGVS Z., 13). Verder stelt u dat enkel de moeder van Z. op de hoogte is van het feit dat jullie samen verdwenen zijn en haar vader niet. Hoe haar vader de situatie inschat zegt u niet te weten, wat eigenaardig is. Z. van haar kant stelt dat haar moeder van plan was om haar vader in te lichten, maar dat ze niet weet of haar moeder het aan haar vader heeft verteld (CGVS Z., 13). Hieruit blijkt dat u niet op de hoogte bent dat haar moeder haar vader ging inlichten hetgeen wederom vreemd is. Het mag immers verwacht worden dat jullie over deze zaken praten aangezien ze de onmiddellijke aanleiding zijn geweest van uw vertrek uit Afghanistan en van uw asielaanvraag in België.

Als reden voor uw vertrek uit Iran vermeldt u dat de verloofde van uw vrouw een visum voor Iran had aangevraagd om haar te zoeken. Als Z. wordt gevraagd waarom hij haar specifiek in Iran zou zoeken terwijl ze eender waar zou kunnen zijn kan ze hierop geen antwoord geven (CGVS Z., 13). U zegt hierop dat de meeste mensen die weglopen naar Iran of Pakistan gaan (CGVS K., 22). Het is echter weinig geloofwaardig dat haar verloofde een visum aanvraagt voor Iran om daar aan de zoektocht te beginnen, zonder dat hij ook maar één aanwijzing heeft dat Z. zich daar zou bevinden. Opnieuw houden jullie verklaringen geen steek. En hoewel Z. de week voor het gehoor nog met haar moeder sprak verklaart ze niet te weten of haar verloofde zich nog steeds in Iran bevindt om haar te zoeken (CGVS Z., 14).

De cumulatie van al deze vage, eigenaardige, weinig plausibele en weinig aannemelijke verklaringen over uw problemen die de directe aanleiding zouden hebben gegeven voor uw vlucht alsook de verdere ontwikkeling van deze problemen na uw vertrek uit Afghanistan, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit door u aangehaalde asielmotief.

Daarbij wil het CGVS ook nog opmerken dat u reeds een asielaanvraag heeft ingediend in een ander Europees land, nl. Noorwegen, waarbij uw verklaringen eveneens niet geloofd werden. Dit brengt uw algemene geloofwaardigheid verder in het gedrang en wijst op een oneigenlijk gebruik van de asielprocedure.

Buiten de problemen met de familie van Z. roept noch u noch Z. andere asielmotieven in. Het enige document dat u neerlegde was uw huwelijksakte, waar u het origineel niet van voorlegde tijdens het gehoor op het CGVS zodanig dat hier geen beoordeling is van kunnen gebeuren. Los daarvan kan uw huwelijksakte enkel aantonen dat u gehuwd bent, hetgeen niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken. Uw asielrelaas wordt er niet door aangetoond.

Het CGVS stelde vast dat uw asielrelaas niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen of documenten. U heeft dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Kabul vestigt. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met uw schoonfamilie gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Het CGVS gaat er bijgevolg van uit dat u in Kabul over een ondersteunend netwerk beschikt, namelijk uw schoonfamilie. Zij zijn immers afkomstig uit Kabul en wonen er nog steeds (CGVS Z., 5). Ook onderhoudt u nog steeds contacten met kennissen in Kabul (CGVS K., 22). Bovendien moet opgemerkt worden dat u zelf reeds een klein jaar in Kabul woonde, waar u er in slaagde om uw leven uit te bouwen. U vond werk als automecanicien en was zodanig succesvol dat u soms zelfs extra arbeiders nodig had om u bij uw werk te helpen (CGVS K., 8).

U geeft zelf aan dat u zou kunnen terugkeren naar Kabul als de problemen met de familie van uw vrouw niet zou hebben. U geeft wel aan dat u het moeilijk zou zijn omdat u tijdens het jaar dat u er woonde problemen had met de politie (CGVS K., 22). De problemen die u aanhaalde waren confrontaties met de politie omdat u alcohol had gedronken en niet zou hebben meegedaan met de ramadan. U werd hier drie maal voor opgepakt maar werd telkens terug vrijgelaten (CGVS K., 9). Het feit dat u in aanraking kwam met de politie omdat u zich niet aan de geldende regels hield zorgt er niet voor dat Kabul voor u een onredelijk vestigingsalternatief wordt. U moet zich immers overal aan de geldende regels en normen houden en mogelijks de verantwoordelijkheid dragen als u er voor kiest om dit niet te doen. Uw vrouw ziet buiten de problemen met haar familie, waaraan geen geloof gehecht wordt door het CGVS, ook geen andere beletsels om terug te keren naar Kabul.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2.2. Ten aanzien van M.Z. (hierna: verzoekster):

A. Feitenrelaas

U, M.Z., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, hazara van etnische origine te zijn en sjiiitische moslim van religieuze overtuiging. U verklaart geboren te zijn in Kabul, waar u uw hele leven woonde. U ging naar school tot de zesde klas. U stopte met school omdat uw verloofde, de zoon van uw oom, dat van u vroeg.

Wat betreft de problematiek waarmee u en uw echtgenoot in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing aan uw echtgenoot M.K. (16/12338).

[...]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd wordt verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing aan uw echtgenoot.

[...]

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM),

van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 juni 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers voeren aan dat zij de familie van verzoekster vrezen omdat zij seksuele betrekkingen met elkaar hadden terwijl verzoekster reeds verloofd was met haar oom. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker de familienaam van verzoeksters vader en de naam van verzoeksters moeder niet met zekerheid weet te geven en niet weet waar de broer en zussen van verzoekster school liepen, terwijl verzoekster niet kan duiden in welke omstandigheden verzoeker haar vader ontmoette en evenmin kan aangeven of verzoeker haar toenmalige verloofde ooit heeft ontmoet; (ii) zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over het al dan niet alleen zijn met elkaar in verzoekers kamer, temeer daar dit in de Afghaanse context op zich reeds onaannemelijk is; (iii) het in de Afghaanse context eens te meer onaannemelijk is dat verzoeker een pornografische film zou kijken en deze film vervolgens samen met verzoekster zou kijken waarna zij met elkaar seksuele betrekkingen zouden hebben, temeer daar zij tegenstrijdige verklaringen hieromtrent

afleggen en verzoekster zelfs zou zijn vergeten wat haar reactie was toen zij verzoeker betrapte op het kijken naar een pornografische film; (iv) het in de Afghaanse context eveneens onaannemelijk is dat verzoekers het risico zouden nemen om met elkaar seksuele betrekkingen te hebben, temeer daar verzoeker reeds problemen zou hebben gehad met de politie; (v) zij niet op een geloofwaardige wijze kunnen duiden waarom zij zich genooddaakt zouden hebben gezien om daags na hun seksuele betrekkingen hun land van herkomst te ontvluchten; (vi) hun verklaringen over het contact tussen verzoekster en haar moeder en over de kennis over de beweerde feiten in hoofde van verzoeksters vader onaannemelijk zijn; (vii) het evenmin geloofwaardig is dat verzoeksters oom een visum voor Iran zou aanvragen om er haar te gaan zoeken, zonder dat hij enig aanknopingspunt heeft over verzoeksters verblijfplaats; (viii) verzoeker reeds in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming indiende, waar aan zijn verklaringen geen geloof kan worden gehecht, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid in het gedrang brengt en wijst op het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure; (ix) zij buiten de problemen met de familie van verzoekster geen andere asielmotieven inroepen; en (x) de door hen voorgelegde huwelijksakte (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts aantoonde dat zij gehuwd zijn, hetgeen niet wordt betwist maar wat voor het overige hun vluchtrelaas niet alsnog aannemelijk kan maken.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo wijzen verzoekers erop dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord op 13 mei 2016, terwijl de bestreden beslissingen pas werden genomen op 30 november 2018. Zij wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens in verband met het hoger belang van het kind in het kader van artikel 8 van het EVRM. Zij stellen dat het voor hen een raadsel is waarom zij geen tweede keer werden gehoord teneinde hen in staat te stellen actuele informatie aan te reiken in verband met hun vluchtrelaas, temeer gelet op de gewijzigde situatie in Afghanistan. Tevens wijzen verzoekers op het hoorrecht en de medewerkingsplicht die volgens hen op de asielinstanties rust.

Waar verzoekers betogen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoekers gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor "gedeelde bewijslast", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekers om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas op coherente wijze toe te lichten.

In het licht van deze op verzoekers rustende medewerkingsplicht en mede gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, is het allerminst ernstig dat verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij een tweede keer door de commissaris-generaal hadden moeten worden gehoord teneinde hen in de mogelijkheid te stellen actuele informatie te verschaffen over hun vluchtrelaas, terwijl zij nalaten *in concreto* uiteen te zetten welke actuele informatie zij dan wel zouden hebben willen aanbrengen. Evenmin voegen zij enige andere bijkomende elementen toe aan hun vluchtrelaas. De commissaris-generaal wijst er in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht op dat verzoekers het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens de periode tussen hun gehoor en het nemen van de bestreden beslissingen nooit enige bijkomende informatie hebben gegeven, hoewel zulks, gelet op voormelde medewerkingsplicht, wel degelijk van hen kan worden verwacht.

Verzoekers tonen verder niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat hun verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kunnen immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielpcedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Verder dient erop gewezen dat de algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielfrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag betreffende status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Dit klemt des te meer daar verzoekers nalaten op enigerlei wijze te duiden op welke wijze het hoger belang van hun kinderen *in casu* in het gedrang zou zijn.

2.3.2.4. Waar in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoeker reeds eerder in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming indiende, waar geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid in het gedrang brengt en tevens wijst op het oneigenlijk gebruik van de asielpcedure, voeren verzoekers aan dat verzoeker hiermee niet werd geconfronteerd en dat niet uit de bestreden beslissingen blijkt op welke wijze zijn verklaringen in Noorwegen een invloed zouden hebben op zijn verklaringen in België. Zij stellen vast dat de commissaris-generaal geen betwistingen opwerpt inzake het profiel van verzoeker in België en het profiel dat hij schetste ten aanzien van de Noorse autoriteiten. Tevens voeren verzoekers aan dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met hun kwetsbaar profiel. Zij wijzen erop dat verzoeker reeds als jong kind naar Iran vluchtte, dat hij in het jaar 2000 naar zijn geboortedorp in Afghanistan terugkeerde waar zijn ouders door de taliban werden vermoord in het kader van een afrekening wegens de politieke activiteiten van zijn vader in het verleden, dat verzoeker vervolgens werd teruggestuurd naar Iran, waarna hij na een verblijf van zeven à acht jaar door de Iraanse autoriteiten werd uitgezet naar Afghanistan, om aldaar vervolgens door de taliban te worden ontvoerd waarna hij kon ontsnappen en naar Iran terugkeerde. Tevens verbleef verzoeker van 2009 tot 2014 in Noorwegen. Zij wijzen op de precaire levensomstandigheden van verzoeker in Iran. Zij voeren aan dat de commissaris-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan in hoofde van Afghanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven. Zij citeren uit een aantal rapporten betreffende de behandeling van Afghaanse vluchtelingen in Iran. Verzoekers wijzen ook op de problemen die verzoeker in Kabul kende met de politie omwille van zijn gebruik van alcohol en het niet-meedoen met de ramadan; zij menen dat de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande *“dat eerste verzoeker zich overal aan de geldende regels en normen dient te houden en mogelijks de verantwoordelijkheid dragen als hij er voor kiest om dit niet te doen”*, de bestreden beslissingen niet kan schragen. Zij menen dat verzoeker tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet behoort, *“namelijk Afghaanse jongenman die lang verblijf in het buitenland kent, die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersten, bij terugkeer naar Afghanistan zal schenden”*. Zij citeren uit een aantal rapporten daaromtrent. Tevens wijzen verzoekers met betrekking tot hun etnische en religieuze afkomst als sjjiitische Hazara's op rapporten waaruit een toename van het geweld tegen de sjjiitische geloofsgemeenschap in Afghanistan blijkt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen wel degelijk wordt gemotiveerd dat de door de Noorse autoriteiten ongeloofwaardig bevonden verklaringen van verzoeker in het kader van diens verzoek om internationale bescherming aldaar, afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid en duiden op een oneigenlijk gebruik van de asielpcedure: *“Daarbij wil het CGVS ook nog opmerken dat u reeds een asielaanvraag heeft ingediend in een ander Europees land, nl. Noorwegen, waarbij uw verklaringen eveneens niet geloofd werden. Dit brengt uw algemene geloofwaardigheid verder in het gedrang en wijst op een oneigenlijk gebruik van de asielpcedure.”* Geen enkele rechtsregel verplicht de commissaris-generaal ertoe om verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing te confronteren met iedere vaststelling die in deze beslissing wordt gedaan. Dit klemt des te meer daar verzoekers nalaten *in concreto* uiteen te zetten welke informatie verzoeker nog zou hebben willen toevoegen indien hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wél uitdrukkelijk zou zijn geconfronteerd met zijn in Noorwegen afgelegde verklaringen en/of

met de bevinden van de Noorse autoriteiten. In verband met het door verzoeker voorgehouden profiel in respectievelijk Noorwegen en België, dient erop gewezen dat het feit dat de commissaris-generaal een aantal elementen in de bestreden beslissingen niet uitdrukkelijk in twijfel heeft getrokken, niet betekent dat aan deze elementen hoe dan ook geloof wordt gehecht. De motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal behelst immers geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissingen kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissingen opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoekers de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen hun asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissingen te motiveren.

De Raad wijst er bovendien op dat de beoordeling door de Noorse asielinstanties dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban ook ten aanzien van de Belgische asielinstanties overeind blijft. Er zijn *in casu* geen elementen aanwezig die de geloofwaardigheid van dit relaas in hoofde van verzoeker alsnog zouden kunnen herstellen, integendeel. De Raad stelt immers vast dat de verklaringen van verzoeker in Noorwegen op verschillende punten niet overeenstemmen met zijn verklaringen in België. Hierdoor wordt niet enkel afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn in België afgelegde verklaringen maart bijgevolg ook aan de geloofwaardigheid van het door verzoekers ingeroepen vluchtrelaas in zijn geheel.

Zo verklaarde verzoeker in België dat hij werd geboren op 2 augustus 1991 (administratief dossier, stuk 19a, "verklaring DVZ", verklaring 4 en verzoekschrift, p.1), waar hij ten aanzien van de Noorse autoriteiten verklaarde dat hij werd geboren in 1992 terwijl na een in Noorwegen gevoerd medisch onderzoek zijn geboortedatum werd aangepast naar 1984 (zie Noors asioldossier in de map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Aldus blijkt verzoeker zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties opnieuw jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid blijkt te zijn en kan aldus geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden leeftijd, waardoor bovendien tevens de geloofwaardigheid van de chronologie van zijn verklaringen op de helling komt te staan. Verder verklaarde verzoeker in Noorwegen dat hij denkt dat de zus en de twee broers van zijn moeder in Kabul wonen (zie Noors asioldossier in de map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in België verklaarde dat hij geen tantes langs moederszijde heeft en dat hij niet weet of hij ooms langs moederszijde heeft (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 11). Als zodanig biedt verzoeker dan ook geen geloofwaardig zicht op zijn familiale achtergrond en zijn netwerk in Afghanistan. Ook met betrekking tot zijn opleiding is verzoeker niet coherent; waar hij in Noorwegen verklaarde dat hij drie jaar naar school ging in Iran (zie Noors asioldossier in de map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), verklaart hij in België dat hij geen onderwijs volgde (administratief dossier, stuk 19a, "verklaring DVZ", verklaring 11). Eveneens wat betreft het overlijden van de ouders van verzoeker, nochtans een cruciaal element in zijn vluchtrelaas ten aanzien van zowel de Noorse als de Belgische asielinstanties, lopen zijn verklaringen uiteen. In België verklaart verzoeker dat zijn ouders overleden in het jaar 2000 (administratief dossier, stuk 19a, "verklaring DVZ", verklaring 13), terwijl hij in Noorwegen verklaarde dat zijn ouders overleden toen president Karzai aan de macht kwam, hetgeen blijkens de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9, rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, p. 117, voetnoot 713) in 2004 plaatsvond.

Het geheel van voorgaande incoherenties en tegenstrijdigheden doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de leeftijd, de familiale achtergrond en de scholingsgraad van verzoeker, alsook van zijn verblijfplaatsen, zijn levenswandel en zijn algemeen profiel voorafgaand aan zijn eerste komst naar Europa. Verzoekers kunnen zich dan ook geenszins op deze elementen beroepen teneinde een kwetsbaar profiel in hun hoofde aannemelijk te maken.

Verder dient vastgesteld dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gemotiveerd als volgt: "*Buiten de problemen met de familie van Z. roept noch u noch Z. andere asielmotieven in.*" Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voerden verzoekers enige concrete en persoonlijke problemen in vluchtelingenrechtelijke zin aan omwille van hun etnische origine als Hazara, hun sjiitische geloofsovertuiging en/of het verblijf van verzoeker in het buitenland. Het voor het eerst opwerpen van deze elementen in onderhavig verzoekschrift, is dan ook laattijdig. Dit klemt des te meer daar verzoekers dienaangaande in hun verzoekschrift niet verder komen dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die

geen betrekking heeft op hun persoon en die als zodanig niet kan volstaan teneinde een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde *in concreto* aannemelijk te maken. Uit deze informatie blijkt immers niet dat iedere Hazara, iedere sjiïet en/of iedere uit het buitenland terugkerende Afghaan een vrees voor vervolging zou kennen ingeval van terugkeer naar Afghanistan, zodat bijgevolg een *in concreto*-beoordeling noodzakelijk is. Verzoekers laten na enig concreet en persoonlijk element aan te voeren waaruit blijkt dat zij omwille van hun etnische origine, hun geloofsovertuiging en/of het verblijf van verzoeker in het buitenland zouden (kunnen) worden vervolgd ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen met de politie in Kabul omwille van zijn alcoholgebruik en zijn verzuim om deel te nemen aan de ramadan, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht als volgt: *“De problemen die u aanhaalde waren confrontaties met de politie omdat u alcohol had gedronken en niet zou hebben meegedaan met de ramadan. U werd hier drie maal voor opgepakt maar werd telkens terug vrijgelaten (CGVS K., 9). Het feit dat u in aanraking kwam met de politie omdat u zich niet aan de geldende regels hield zorgt er niet voor dat Kabul voor u een onredelijk vestigingsalternatief wordt. U moet zich immers overal aan de geldende regels en normen houden en mogelijks de verantwoordelijkheid dragen als u er voor kiest om dit niet te doen.”* Verzoekers stellen weliswaar dat deze motivering de bestreden beslissing niet kan schragen, doch zij laten na dit verder *in concreto* toe te lichten. Aldus komen zij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Er kan van verzoeker immers wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan gedraagt naar de geldende regels en normen. Het loutere verblijf van verzoeker buiten Afghanistan betekent niet dat verzoeker niet langer over de mogelijkheden zou beschikken om zich ingeval van terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, (opnieuw) aan te passen aan de er geldende regels en normen. Dit klemt des te meer, mede gelet op de hoger vastgestelde aantasting van verzoekers algehele geloofwaardigheid, daar de aangehaalde problemen met de politie in Kabul slechts loutere beweringen zijn die op geen enkele wijze worden gestaafd.

2.3.2.5. Vervolgens stelt de Raad vast dat aan het door verzoekers in België aangevoerde vluchtrelaas, met name hun beweerde problemen met de familie van verzoekster omwille van de seksuele betrekkingen die zij in het huis van verzoeksters vader zouden hebben gehad, evenmin geloof kan worden gehecht.

2.3.2.5.1. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoeker de familienaam van verzoeksters vader en de naam van verzoeksters moeder niet met zekerheid weet te geven en niet weet waar de broer en zussen van verzoekster school liepen, terwijl verzoekster niet kan duiden in welke omstandigheden verzoeker haar vader ontmoette en evenmin kan aangeven of verzoeker haar toenmalige verloofde ooit heeft ontmoet:

“Zo verklaart u dat u meer dan vier maanden in een huis heeft gewoond bij het gezin van Z., die op dat ogenblik verloofd was met een andere man. Toch twijfelt u als de familienaam van haar vader en de naam van haar moeder worden gevraagd (CGVS K., 11 en 12) en weet u niet waar de broer en de zussen van Z. naar school gingen (CGVS K., 12). Z. op haar beurt kan de omstandigheden niet duiden waarin u haar vader heeft ontmoet (CGVS Z., 7) en niet met zekerheid kan antwoorden op de vraag of u en haar toenmalige verloofde elkaar ooit ontmoet hebben (CGVS Z., 8). Nochtans verklaart u zelf dat u hem twee maal zag, wanneer hij bij het gezin van Z. op bezoek kwam (CGVS K., 14). Het is eigenaardig dat Z. hier niet van op de hoogte is. Bovendien mag aangenomen worden dat, als jullie uit vrees voor deze man het land ontvluchtten, in gesprekken over hem duidelijk wordt of u hem al dan niet ooit heeft ontmoet. Als u werkelijk vier maanden bij het gezin van Z. heeft ingewoond dan is het weinig logisch dat u en Z. over deze elementen geen duidelijkheid kunnen scheppen.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande aan dat verzoeker niet onwetend was over de familienaam van verzoeksters vader en de naam van verzoeksters moeder. Zij stellen tevens dat het feit dat verzoeker niet weet waar de broer en zussen van verzoekster naar school gingen, overeenstemt met zijn korte verblijf bij verzoeksters familie gedurende vier maanden. Zij wijzen erop dat zij met elkaar niet spraken over de ontmoeting tussen verzoeker en de toenmalige verloofde van verzoekster.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de familienaam van verzoeksters vader en de naam van verzoeksters moeder als volgt verklaarde:

*“-ik wil het eens hebben over de familie van uw vrouw, wat is de volledige naam van haar vader?
M.J.*

-familienaam?

Weet ik niet

-hoe komt dat u dat niet weet?

Ik heb het niet gevraagd.

-en waarom niet aan uw vrouw gevraagd?

Ik vraag haar niet veel over haar familie, ik wil haar niet verdrietig maken, maar ze zegt H.

-dus u weet de naam wel

Ze zegt H. maar ik weet niet wat haar naam is.

-naam van haar moeder?

M., denk ik.

-weet u het niet zeker?

M. ja, denk ik. Ik weet niet of ze ook een andere naam heeft." (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 11-12).

Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker de volledige namen van zijn beide schoonouders moeiteloos kan geven, temeer daar verzoekers hun problemen wijten aan zijn schoonfamilie. Dat verzoeker aanvankelijk verklaart de naam van zijn schoonvader niet te kennen omdat hij dit nooit heeft gevraagd aan zijn echtgenote/verzoekster en dat hij aan haar nooit veel over haar familie heeft gevraagd, terwijl zij heden menen internationale bescherming te behoeven wegens de beweerde problemen met deze familie, is allerminst ernstig. In het licht van deze beweerde nood aan internationale bescherming is het evenmin aannemelijk dat verzoekers onderling niet zouden hebben gesproken over een ontmoeting tussen verzoeker en de toenmalige verloofde van verzoekster. Dergelijke onaannemelijkheden en onwetendheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

2.3.2.5.2. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over het al dan niet alleen zijn met elkaar in verzoekers kamer, temeer daar dit in de Afghaanse context op zich reeds onaannemelijk is:

"Verder stelt u dat u op een dag alleen met Z. op uw kamer was. U zegt dat Z. af en toe bij u op de kamer kwam om wat dingen te leren op uw computer. In Afghaanse context is het vreemd dat een alleenstaande man en een ongehuwd meisje samen alleen worden gelaten, en zeker in een ruimte als uw eigen kamer. Volgens uw verklaringen mocht dit ook niet en kwam ze nooit alleen, maar was ze altijd in het gezelschap van haar moeder en haar zus (CGVS K., 15). Uw echtgenote daarentegen stelt dat ze soms wel alleen op uw kamer was en dat dit mocht van haar moeder als haar vader niet thuis was (CGVS Z., 7). Dat jullie hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen ondermijnt de geloofwaardigheid van de context die u scheidt."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande als volgt:

"Ten tweede stelt de verwerende partij dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent hun ontmoetingen. De verwerende partij stelt dat het in de Afghaanse context vreemd is dat een alleenstaande man en een ongehuwde meisje samen alleen worden gelaten en zeker in een ruimte als uw eigen kamer. Verzoekers kunnen dit beamen, maar verklaren wel waarom dit mogelijk was. Eerste verzoeker verklaart dat dit ook niet mocht en dat tweede verzoekster nooit alleen kwam, maar altijd in het gezelschap was van haar moeder en haar zus. Tweede verzoekster geeft aanvullende informatie dat ze soms wel alleen op eerste verzoekers kamer was en dat dit mocht van haar moeder als haar vader niet was. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd terwijl die twee verklaringen naast mekaar dienen te worden gelezen, aangezien de ene verklaring de andere niet uitsluit."

De Raad stelt vast dat verzoeker als volgt verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen:

"-hoe gedroegen jullie zich tegenover elkaar toen u in haar huis kwam wonen?

Gewoon, in het begin heel gewoon, zoals normale buur, overdag was ik er niet, enkel 's nachts kwam ik er slapen, maar later begonnen we wat te praten, over gewone dingen. Ze en haar zus en moeder kwamen bij mij in de kamer, haar moeder zei me dat ik de dochter moest leren met de computer werken.

-en heeft u dat gedaan?

Ja, [...]

[...]

-mocht uw vrouw zo omgaan met u gezien ze toch religieus gehuwd was met andere persoon?

ze kwam niet alleen, ze kwam altijd samen met haar moeder en haar zus
-mochten jullie alleen zijn?
Neen." (eigen onderlijning) (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 15).

Terwijl verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande als volgt verklaarde:

"-was u dan alleen met hem als hij u die dingen leerde?

Soms alleen, soms met mijn zusjes

-mocht u alleen met hem zijn?

Als mijn vader niet thuis was

-mocht dat dan van uw moeder?

Ja mijn moeder was niet zo streng." (eigen onderlijning) (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 7).

Hieruit blijkt dat de verklaringen van verzoekers over het al dan niet alleen mogen zijn op de kamer van verzoeker wel degelijk tegenstrijdig zijn. Waar verzoeker immers verklaarde dat verzoekster altijd was vergezeld door haar moeder en haar zus en dat ze niet alleen mochten zijn, verklaarde verzoekster dat zij soms alleen mocht zijn met verzoeker wanneer haar vader niet thuis was. Deze verklaringen kunnen niet als loutere aanvullingen van elkaar worden beschouwd, daar zij inhoudelijk wel degelijk tegenstrijdig zijn. Gelet op de conservatieve Afghaanse context met betrekking tot het contact tussen mannen en vrouwen, hetgeen door verzoekers in hun verzoekschrift uitdrukkelijk wordt beaamd, is het allerminst aannemelijk dat een alleenstaande man en een verloofd meisje alleen op de kamer van de alleenstaande man worden gelaten. Zodoende wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekers.

2.3.2.5.3. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat het in de Afghaanse context eens te meer onaannemelijk is dat verzoeker een pornografische film zou kijken en deze film vervolgens samen met verzoekster zou kijken waarna zij met elkaar seksuele betrekkingen zouden hebben, temeer daar zij tegenstrijdige verklaringen hieromtrent afleggen en verzoekster zelfs zou zijn vergeten wat haar reactie was toen zij verzoeker betrapte op het kijken naar een pornografische film, alsmede motiveert de commissaris-generaal terecht dat het in de Afghaanse context eveneens onaannemelijk is dat verzoekers het risico zouden nemen om met elkaar seksuele betrekkingen te hebben, temeer daar verzoeker reeds problemen zou hebben gehad met de politie:

"Verder stelt u dat jullie samen porno keken. Hierbij is het van belang te weten dat jullie relaas zich afspeelde in de conservatieve Afghaanse samenleving en dat het gezin waarin Z. groot gebracht werd vasthield aan verschillende traditionele gebruiken, wat onder andere blijkt uit het feit dat Z. sinds haar kindertijd verloofd was met een familielid, ze naar een school ging voor uitsluitend meisjes en haar familie haar met onderwijs liet stoppen omdat dit moest van haar verloofde (CGVS Z., 4-5). Ook geeft u aan dat jonge meisjes in Afghanistan niet met vreemde mannen mogen praten en ook niet naar een film mogen kijken. Tenslotte stelt u dat pornofilms verboden zijn in Afghanistan (CGVS K., 16-17). In deze context is het weinig geloofwaardig dat u verklaart dat Z. op een moment dat er niemand anders thuis was zomaar uw kamer binnen kwam, zag dat u een pornofilm aan het kijken was, u zei dat u die niet moest afzetten, naast u kwam zitten en zei dat jullie samen naar de film gingen kijken. Net zomin is het geloofwaardig dat u in de beschreven context deze reactie van Z. als normaal beschouwde (CGVS K., 16-17). Daarenboven geeft Z. een andere versie van de feiten: zij zegt dat ze op de deur klopte, niet kon zien welke film u aan het kijken was en dat u haar uitnodigde om met u mee te kijken (CGVS Z., 9). Ook haar verklaring op de vraag wat zij er van vond dat u naar porno aan het kijken was doet de wenkbrauwen fronsen. Ze antwoordt immers eerst dat ze geen idee meer heeft van wat ze toen dacht en als de vraag herhaald wordt zegt ze dat ze dacht dat alle mannen naar zulke films keken (CGVS Z., 9-10). Het feit dat haar gedachten of reactie haar niet echt is bijgebleven en dat ze het blijkbaar niet als vreemd, eigenaardig of misschien zelfs schokkend ervaarde dat u porno keek en haar vroeg of ze mee wou kijken is voor een jong meisje dat opgroeide in de samenleving en het gezin zoals hierboven beschreven niet aannemelijk te noemen.

Vervolgens stelde u dat u door samen porno te kijken gevoelens voor haar kreeg en dat dit leidde tot seksuele betrekkingen. Opnieuw moet de Afghaanse context in rekening worden gebracht. Zo stelt u zelf dat het in Afghanistan het gebruik is dat mannen die zomaar met meisjes slapen aangeklaagd worden en zelfs het risico lopen om te worden vermoord. U stelt expliciet dat u hiervan op de hoogte was voor jullie over gingen tot de daad. Vrouwen die seks hebben buiten het huwelijk lopen eveneens het risico om gedood te worden door hun vader, en in het geval van Z., ook door haar verloofde (CGVS K., 13- 14). Ook Z. was zich bewust van het feit dat ze vermoord kon worden als ze seks zou hebben met u (CGVS Z., 10). In deze context is uw uitspraak dat "als u bepaalde gevoelens hebt, je dan niet

meer nadenkt” (CGVS, 17) erg lichtzinnig te noemen. Zeker gezien Z. u er op dat moment nog eens op wees dat ze verloofd was, dat ze maagd was en dat ze aan haar verloofde een uitleg ging moeten geven voor het feit dat ze geen maagd meer zou zijn. Bovendien had u, zoals u zelf aangeeft, reeds een dossier bij de politie en zou u ook op dit vlak problemen kunnen krijgen. Daarnaast bracht u ook uw onderdak in het gevaar. Z. antwoordt op de uiterst relevante vraag waarom ze instemde met seks als dit haar leven in gevaar zou brengen herhaaldelijk dat ze niet weet waarom ze instemde (CGVS Z., 10). Nochtans heeft u haar niet gerustgesteld of op een andere manier overtuigd, u reageerde immers helemaal niet op haar bezorgdheden (CGVS K., 17). Jullie verklaringen zijn zodanig vlak en binnen de geschetste context onaannemelijk dat ze het CGVS niet overtuigen.”

Dienaangaande stellen verzoekers als volgt in hun verzoekschrift:

“De verwerende partij erkent dat verzoekers relaas zich afspeelt in de conservatieve Afghaanse samenleving en dat het gezin waarin tweede verzoekster groot werd gebracht vasthield aan verschillende traditionele gebruiken, wat onder andere volgens de verwerende partij blijkt uit het feit dat tweede verzoekster sinds haar kindertijd verloofd was met een familielid, ze naar een school ging voor uitsluitend meisjes en haar familie haar met onderwijs liet stoppen omdat dit moest van haar verloofde. Ook geeft eerste verzoeker aan dat jonge meisjes in Afghanistan niet met vreemde mannen mogne praten en ook niet naar een film mogen kijken. De verwerende partij lijkt vreemd genoeg toch heel veel belangrijke elementen in verzoekers relaas te bevestigen.

De verwerende partij acht het weinig geloofwaardig dat eerste verzoeker verklaart dat tweede verzoekster op een moment dat er niemand anders thuis was zomaar in zijn kamer binnenkwam, zag dat hij een pornofilm aan het kijken was en zei dat eerste verzoeker die niet moest afzetten, maar naast hem kwam zitten en zei dat ze samen naar de film gingen kijken.

Verzoekers stellen vast dat de verwerende partij niet ernstig kan betwisten dat eerste verzoeker inderdaad als vreemde man tweede verzoekster in die context ontmoette. De verwerende partij focust zich ten onrechte slechts op één element en het feit dat verzoekers op een gegeven moment seksuele betrekkingen hebben gehad, terwijl het objectief interessant zou kunnen zijn om te beoordelen wat het verloop is geweest van hun relatie, hoe ze mekaar hebben leren kennen, op welke wijze ze mekaar spraken en hoe de relatie zich ontwikkelde. Het onderzoek van de verwerende partij is gebrekkig. Het feit of verzoekers seksuele betrekkingen hebben gehad of niet is op zich geen doorslaggevend element, wel of ze een buitenechtelijke relatie hebben ontwikkeld binnen de Afghaanse context.

De verwerende partij wijst zeer veel naar de Afghaanse context, maar verliest volledig uit het oog dat eerste verzoeker zeer lang in het buitenland heeft verbleven. Daarbij is zijn verblijf in Noorwegen van 2009 tot en met 2014 van groot belang. Het is niet ondenkbaar dat hij verwesterd is en dat hij zich niet naar de Afghaanse context kan toe gedragen. Dit blijkt ook uit het feitenrelaas en de problemen die verzoekers hebben ondervonden. Het verwijt van de verwerende partij dat tweede verzoekers reactie niet overeenstemt met de werkelijkheid en dat de verklaring van eerste verzoeker 'als u bepaalde gevoelens hebt, je dan niet meer nadenkt' (CGVS, pag. 17) erg lichtzinnig te noemen is kunnen verzoekers niet volgen omdat de verwerende partij erkent dat tweede verzoekster in een conservatief milieu is opgegroeid. De gevolgen hiervan zijn zeer ver. De verwerende partij voert aan dat tweede verzoekster op de uiterst relevante vraag waarom ze instemde met seks als dit haar leven in gevaar zou brengen herhaaldelijk verklaarde dat ze niet weet waarom ze instemde. Het is aangetoond dat tweede verzoekster een terughoudend karakter heeft en zich dan ook allicht onderdanig diende te gedragen in de Afghaanse context.”

De Raad stelt vast dat het gelet op de conservatieve Afghaanse context, waarbinnen ook verzoekster zou zijn opgegroeid, allerminst aannemelijk is dat verzoeker een verboden pornografische film zou bekijken op zijn kamer, hierop wordt betrappt door verzoekster die vervolgens, zonder dat zij zich heden nog herinnert hoe zij reageerde, gewoon mee naar deze film kijkt, waarop zij seksuele betrekkingen hebben met elkaar wetende dat dit een verregaande impact kan hebben op hun verdere leven. Dit klemt des te meer daar hun verklaringen dienaangaande tegenstrijdig blijken te zijn, aangezien verzoeker verklaarde dat verzoekster zomaar zijn kamer binnenkwam, zag dat hij een pornografische film aan het bekijken was en naast hem deze film mee bekeek, terwijl verzoekster verklaarde dat zij op de deur klopte, aanvankelijk niet kon zien welke film verzoeker aan het bekijken was en dat verzoeker haar uitnodigde om mee naar de film te kijken. Het enkele feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen het conservatieve karakter van de Afghaanse samenleving bevestigt en uit de verklaringen van verzoekers afleidt dat zij voorhouden dat verzoekster in een conservatieve familie opgroeide, doet geen afbreuk aan de vastgestelde onaannemelijkheden. Waar verzoekers aanvoeren dat het op zich geen doorslaggevend element is of zij al dan niet seksuele betrekkingen hebben gehad en dat *“het objectief interessant zou kunnen zijn om te beoordelen wat het verloop is geweest van hun relatie, hoe ze mekaar hebben leren kennen, op welke wijze ze mekaar spraken en hoe de relatie zich ontwikkelde”*,

laten zij na dienaangaande ook maar enige concrete informatie te verschaffen. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de beweerde seksuele betrekkingen tussen verzoekers wel degelijk een doorslaggevend element zijn in hun vluchtrelaas en voerden zij nergens aan dat zij in Afghanistan voor het overige een buitenechtelijke (liefdes)relatie zouden hebben gehad. Dat verzoekers in hun verzoekschrift plotsklaps stellen dat het feit of zij al dan niet seksuele betrekkingen hebben gehad niet doorslaggevend is, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Gelet op de verregaande impact van de inbreuken op de traditionele normen en waarden in Afghanistan en het bewustzijn hiervan in hoofde van beide verzoekers (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 17 en gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 10), kan verzoekers verblijf in het buitenland bezwaarlijk volstaan als verschoning voor het onaannemelijk karakter van hun handelen. In deze context is het evenmin aannemelijk dat verzoeker verklaart dat hij niet meer zou nadenken omwille van zijn gevoelens en dat verzoekster verklaart dat zij haar reactie op het betrappen van verzoeker niet meer herinnert of dat zij niet meer weet waarom zij met seksuele betrekkingen met verzoeker instemde. Dat verzoekster een terughoudend karakter heeft en zich onderdanig diende te gedragen in de Afghaanse context, zoals aangehaald in het verzoekschrift, valt bovendien niet te rijmen met verzoeksters verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker voor haar anders was dan andere Afghaanse mannen omdat hij minder streng was (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 7). Verzoekers slagen er dan ook geenszins in om de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissingen te weerleggen. Als zodanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.2.5.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers niet op een geloofwaardige wijze kunnen duiden waarom zij zich genoodzaakt zouden hebben gezien om daags na hun seksuele betrekkingen hun land van herkomst te ontvluchten:

“Jullie verklaarden dat jullie genoodzaakt waren om de dag nadat jullie seks hadden uit Afghanistan te vertrekken (CGVS Z., 8). Als reden voor dit halsoverkop vertrek gaven jullie aan dat jullie schrik hadden dat ging ontdekt worden dat jullie seks hadden gehad. Zo stelt u dat u schrik had dat haar vader het zo doorhebben. Als u gevraagd wordt hoe haar vader dit kon ontdekken zegt u dat hij het misschien zou doorhebben als hij naar haar keek, want de kleur in haar gezicht zou misschien anders zijn (CGVS K., 18). In de eerste plaats is er weinig reden om aan te nemen dat Z.'s huidskleur er anders zou uitzien dan te voren, en dan nog is het een zeer vreemde redenering om er dan van uit te gaan dat haar vader uit de veranderde tint in haar gelaat zou afleiden dat zijn dochter seksuele betrekkingen heeft gehad met zijn huurder. Dit is een zeer onaannemelijke uitleg om aan te tonen waarom u daags na het voorval Afghanistan diende te verlaten. Als uw vrouw wordt gevraagd hoe ze dacht dat iemand het ging te weten komen zegt ze dat het bekend zou worden als ze zou gaan trouwen (CGVS Z., 11). Nochtans antwoordde ze bij het begin van het gehoor bij het CGVS op de vraag wanneer het huwelijk gepland was dat dit nog niet bekend was (CGVS Z., 4). Later kwam ze hier deels op terug en zei ze dat de datum nog niet bekend was maar dat ze hadden gezegd dat het huwelijk na de offerfeesten zou plaatsvinden (CGVS Z., 11). U antwoordde op de vraag wanneer het huwelijk zou plaatsvinden dat alles bijna klaar was en dat het eind van het jaar dat jullie vertrokken zou plaats hebben (CGVS K., 14). Het offerfeest vond in 2015 echter plaats de laatste dagen van september (de maand mizan in de Afghaanse kalender), zodat het huwelijk ten vroegste begin oktober zou plaatsvinden en het voorval vond plaats midden augustus. Er was met andere woorden geen acute nood om stante pede zonder enige voorbereiding het land te verlaten. Jullie kunnen het CGVS dan ook geen logische uitleg geven op de vraag waarom jullie daags na het incident Afghanistan moesten verlaten.”

Waar verzoekers dienaangaande in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij een buitenechtelijke relatie hadden in Afghanistan en dat de commissaris-generaal dit diende te onderzoeken, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekers allerminst aannemelijk maken dat zij in Afghanistan een buitenechtelijke (liefdes)relatie hadden (zie *supra*). Wat betreft het in hoofde van verzoekster geplande huwelijk met haar toenmalige verloofde, verklaarde verzoekster aanvankelijk dat een huwelijksdatum hiervoor nog niet bekend was (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 4), terwijl zij later verklaarde dat het huwelijk zou plaatsvinden na de Offerfeesten (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 11), hetgeen in 2015 volgens de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) de laatste dagen van september plaatsvond. Dat verzoekster verklaarde dat haar seksuele betrekkingen met verzoeker zouden bekend worden als ze zou trouwen met haar toenmalige verloofde, terwijl deze seksuele betrekkingen zouden hebben plaatsgevonden in augustus 2015 en haar huwelijk met haar toenmalige verloofde pas begin oktober 2015 zou zijn gepland, kan dan ook niet een verklaring vormen voor de beweerde noodzaak om vlak na de seksuele betrekkingen op de vlucht te moeten slaan.

2.3.2.5.5. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat (i) verzoekers verklaringen over het contact tussen verzoekster en haar moeder en over de kennis over de beweerde feiten in hoofde van verzoeksters vader onaannemelijk zijn; (ii) het evenmin geloofwaardig is dat verzoeksters oom een visum voor Iran zou aanvragen om haar er te gaan zoeken, zonder dat hij enig aanknopingspunt heeft over verzoeksters verblijfplaats; en (iii) de door verzoekers voorgelegde huwelijksakte (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts aantoonde dat zij gehuwd zijn, hetgeen niet wordt betwist maar wat voor het overige hun vluchtrelaas niet alsnog aannemelijk kan maken:

“Verder is het weinig aannemelijk dat uw vrouw regelmatig contact heeft met haar moeder, maar dat u niet weet wat er verteld wordt. U stelt dat de verloofde van Z. samen met zijn vader naar de ouders van Z. gingen en daar ruzie maakten, en vervolgens jullie verdwijning gingen rapporteren bij de politie (CGVS K., 21). Of haar ouders nog verder problemen hebben gehad verklaart u niet te weten (CGVS K., 21). Dit is eigenaardig omdat Z. op haar beurt stelt dat haar oom elke dag naar haar ouders gaat om ruzie te maken (CGVS Z., 13). Verder stelt u dat enkel de moeder van Z. op de hoogte is van het feit dat jullie samen verdwenen zijn en haar vader niet. Hoe haar vader de situatie inschat zegt u niet te weten, wat eigenaardig is. Z. van haar kant stelt dat haar moeder van plan was om haar vader in te lichten, maar dat ze niet weet of haar moeder het aan haar vader heeft verteld (CGVS Z., 13). Hieruit blijkt dat u niet op de hoogte bent dat haar moeder haar vader ging inlichten hetgeen wederom vreemd is. Het mag immers verwacht worden dat jullie over deze zaken praten aangezien ze de onmiddellijke aanleiding zijn geweest van uw vertrek uit Afghanistan en van uw asielaanvraag in België.

Als reden voor uw vertrek uit Iran vermeldt u dat de verloofde van uw vrouw een visum voor Iran had aangevraagd om haar te zoeken. Als Z. wordt gevraagd waarom hij haar specifiek in Iran zou zoeken terwijl ze eender waar zou kunnen zijn kan ze hierop geen antwoord geven (CGVS Z., 13). U zegt hierop dat de meeste mensen die weglopen naar Iran of Pakistan gaan (CGVS K., 22). Het is echter weinig geloofwaardig dat haar verloofde een visum aanvraagt voor Iran om daar aan de zoektocht te beginnen, zonder dat hij ook maar één aanwijzing heeft dat Z. zich daar zou bevinden. Opnieuw houden jullie verklaringen geen steek. En hoewel Z. de week voor het gehoor nog met haar moeder sprak verklaart ze niet te weten of haar verloofde zich nog steeds in Iran bevindt om haar te zoeken (CGVS Z., 14).

[...]

Het enige document dat u neerlegde was uw huwelijksakte, waar u het origineel niet van voorlegde tijdens het gehoor op het CGVS zodanig dat hier geen beoordeling is van kunnen gebeuren. Los daarvan kan uw huwelijksakte enkel aantonen dat u gehuwd bent, hetgeen niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken. Uw asielaanvraag wordt er niet door aangetoond.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motieven uit de bestreden beslissingen. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.2.6. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er niet in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2.1. Ten aanzien van verzoeker dient met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie **). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief

zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geïsoleerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden geïsoleerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie. Waar verzoekers opmerken dat rekening dient te worden gehouden met verzoekers religieuze en etnische achtergrond als sjiitische Hazara waar wordt vastgesteld dat IS sinds 2016 de sjiitische gemeenschap viseert, dient erop gewezen te worden dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn etnische origine en/of zijn geloofsovertuiging zou worden geïsoleerd (zie *supra*). Dit klemt des te meer daar hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij nooit een praktiserende sjiitische moslim was (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 9), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in en bij de door IS geïsoleerde moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap hoe dan ook niet zal aanwezig zijn.

Verder wordt er in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Kabul vestigt. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met uw schoonfamilie gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Het CGVS gaat er bijgevolg van uit dat u in Kabul over een ondersteunend netwerk beschikt, namelijk uw schoonfamilie. Zij zijn immers afkomstig uit Kabul en wonen er nog steeds (CGVS Z., 5). Ook onderhoudt u nog steeds contacten met kennissen in Kabul (CGVS K., 22). Bovendien moet

opgemerkt worden dat u zelf reeds een klein jaar in Kabul woonde, waar u er in slaagde om uw leven uit te bouwen. U vond werk als automecanicien en was zodanig succesvol dat u soms zelfs extra arbeiders nodig had om u bij uw werk te helpen (CGVS K., 8).

U geeft zelf aan dat u zou kunnen terugkeren naar Kabul als de problemen met de familie van uw vrouw niet zou hebben. U geeft wel aan dat u het moeilijk zou zijn omdat u tijdens het jaar dat u er woonde problemen had met de politie (CGVS K., 22). De problemen die u aanhaalde waren confrontaties met de politie omdat u alcohol had gedronken en niet zou hebben meegedaan met de ramadan. U werd hier drie maal voor opgepakt maar werd telkens terug vrijgelaten (CGVS K., 9). Het feit dat u in aanraking kwam met de politie omdat u zich niet aan de geldende regels hield zorgt er niet voor dat Kabul voor u een onredelijk vestigingsalternatief wordt. U moet zich immers overal aan de geldende regels en normen houden en mogelijks de verantwoordelijkheid dragen als u er voor kiest om dit niet te doen. Uw vrouw ziet buiten de problemen met haar familie, waaraan geen geloof gehecht wordt door het CGVS, ook geen andere beletsels om terug te keren naar Kabul."

Waar verzoekers aanvoeren dat zij niet voldoende zouden zijn ingelicht over de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief en dat zij na hun gehoor niet meer een tweede maal werden gehoord en dus niet in de mogelijkheid waren "om hun actuele situatie aan te reiken", dient erop gewezen dat verzoekers middels onderhavig beroep wel degelijk de kans hebben om al hun grieven met betrekking tot de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker aan te brengen. Verzoeker laten echter na *in concreto* enig element aan te brengen betreffende hun "actuele situatie" dat zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 mei 2016 (nog) niet zouden hebben kunnen aanbrengen. Bovendien werd verzoeker tijdens dit gehoor wel degelijk uitdrukkelijk gevraagd of hij, los van de beweerde problemen met zijn schoonfamilie, zich ingeval van terugkeer in Kabul zou kunnen vestigen, temeer daar hij dit reeds deed nadat hij terugkeerde uit Noorwegen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 22). Verder stelt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt: "UNHCR benadrukt overigens nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Een individueel onderzoek naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul is dan ook niet alleen noodzakelijk, maar blijft overeenkomstig voornoemde Guidelines nog steeds mogelijk. Dit klemt des te meer nu nergens uit voornoemde UNHCR Guidelines blijkt dat elke persoon woonachtig in de stad Kabul in precare omstandigheden leeft, noch blijkt hieruit dat iedere persoon die zich in de stad Kabul zou vestigen in precare humanitaire of socio-economische omstandigheden zal terechtkomen." en: "Verweerder wijst er volledigheidshalve nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In onderhavig rechtsplegingsdossier zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partijen suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Kabul stad kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling." Voor het overige voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. De Raad merkt bovendien nog op dat verzoeker ten aanzien van de Noorse asielistanties verklaarde dat hij denkt dat de zus en de twee broers van zijn moeder in Kabul wonen (zie *supra*), hetgeen een bijkomende indicatie vormt voor de vaststelling dat verzoeker in Kabul wel degelijk over een netwerk beschikt.

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul ("UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul", (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: "[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an

assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account." (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2.2. Ten aanzien van verzoekster, geboren en opgegroeid in Kabul, dient met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat uit het voorgaande (zie *sub* 2.3.3.2.1.) blijkt dat, niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Verzoekster brengt geen persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat er in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou bestaan in de stad Kabul.

2.3.3.3. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER